

Jézus Istenről való tanításainak egyik legfontosabb eleme: Isten atyasága, a megbocsátó, gyaró-bűnös gyermekeit a megtérés útján hazaváró Atya. Ez a tanítás hangsúlyozódik ki Pál apostol szép gondolatainak első szavaiban is. Isten, a mi Atyánk szeret minket, és éppen szeretete által vigasztal meg, hogy bűnös gyermekét nem dobja, nem hagyja el, de lehetőséget ad, hogy bemenjen az ígéret földjére, csak a m gerősödjk beszédben és jó cselekedetben.

Igaza van Pál apostolnak. Mennyire hozzátartozik a beszédhez a jó cselekedet, a szép beszéd aranyfedezete a jó cselekedet. Hite és érzésvilága mutatkozik meg általa. Eppen azáltal lehetünk boldog tulajdonosai az ígéret földjének, ha gondolataink, érzéseink, lelkivilágunk belső fényei jó cselekedetek által lesznek láthatóvá.

Isten, a mi Atyánk szeret minket, szerette Mózeset és népét is, bár büntette, de a hitben megerősödött új nemzedék bemehetett az ígéret földjére.

Szeret minket is, lehetőséget ad ,hogy megerősödjünk beszédben és jó cselekedetben. Ezen Főtanácsunk alkalmával is arról adhatunk számot, hogy szép beszédeink mögött gyülekezet, egyház és társadalomépítő jó cselekedetek vannak-e?

Az ígéret földjére várakozó ember milliók életét áldja meg a szerető Isten és adja, hogy békeességben törhessük meg a kenyeret eljövendő szép ünnepünkön, a költő gondolata szerint: „Kenyértörés veled, velem / s az emberekkel szüntelen / eledelen és sebeken. / Madarakkal és az egész / világgal közös élet és / ellenkezés és etetés / Mint emberek maradék kosztjuk / felét, megáldjuk, ahogy szoktuk / aztán megtörjük és megosztjuk / a kenyeret s a szenvedést. Amen.

BÍRÓ LAJOS

KÖZÖTTETEK, ÉRTETEK, VELETEK: EGYÜTT!

Jer 31, 31

A ritka és nevezetes alkalmak egyike ez a mai nap.

— Ha a faluközösség vagy hitközösség szemüvegén át nézzük, nem tartozik csak egy pirosbetűs vasárnap közé. Ennél több, ennél másabb. Eltelnek hosszú évek, évtizedek vagy éppen negyedszázadok, míg egy ilyen eseményt megél egy gyülekezet.

— Ha ezt a napot a saját értékelésem mérlegére teszem, hasonló módon jön ajkamra a válasz: a ritka és nevezetes napjaim között fogom szerepeltetni. Ritka és nevezetes azért, mert szülőfalum — Siménfalva — hívott és én hazajöttem! Eddig sem voltam messze, eddig sem voltam távol, csupán négy km-re, s csak fizikailag, mert gondolat- és érzésvilágom elszakíthatatlan szálakkal ide kötött. Ide, hol napvilágot láttam több, mint fél évszázaddal ezelőtt; ide, hol a betűvetést és a számok világát megismertem; ide, hol a Fehér Nyikó füzes partján, játszadozó gyermekpajtásokkal együtt, gondtalanul suhantak el az évek fejünk fölött;

ide, hol él az édesanyám, hol áll a szülői ház, és édesapám pihen; ide, hol e fehér falak között majdnem négy évtizeddel ezelőtt bizonyosságot tettem az unitárius hitről. És akkori „mesterem“ irányítása mellett kincses Kolozsváron a Teológiai Intézetben ismerhettem meg az élet könyvét: a Bibliát. Ez a könyv lett és maradt számomra kenyerm és fegyverem.

A Szentírás 66 könyve két nagy szövetségről tudósít. Az egyik a régi, az Ószövetség. A bibliai zsidó népnek Istennel kötött szövetségéről ír, tudósít. Addig, amíg a nép betartotta, megtartotta a szövetséget, tisztán sütött élete egén a Nap. És amikor elfordult, elfelejtette, pusztulás, könny, fogság és nyomor kísérte. A másik az Újszövetség, ahol a jézusi tiszta tanítás, mint iránytű mutatta és mutatja a mindenkori ember számára az utat, az emberréválás egyenes, keskeny ösvényét.

Én erre az alkalomra az Ószövetségből, Jeremiás próféta könyvéből választottam egy találó bibliai verset: megjegyezni is könnyű: 31. rész 31. verse: „... új szövetséget kötök“.

Mindhárom szón hangsúly van.

„Új“ — ez az első szó. Eddig is volt, létezett, élt, nem volt elfelejtve, nem volt eltemetve, nem volt megmászva a szövetség, melyet egy főgyökérszál éltetett: szülőfalum, s a hajszálygyökerek: az emlékek voltak és maradtak. Ez az eddigi szövetség új és más színt más tartalmat kapott, és ezt így tudom kifejezni: 1991. május 21. pünkösd harmadnapja, amikor a siménfalvi gyülekezet meghívott lelkészének. Bizonyosságát adta szülőfalum, hogy az eddigi szövetség részükről élt, megvolt, de új lett!

Szövetség, ez a második szó. Ez is hangsúlyos. Sokféle szövetség volt, van és lesz a jövőben is. Történelmünkben egy példát szeretnék megemlíteni. Honfoglaló elődeink, 884-ben, a hét vezér szövetséget kötött ami vérszövetség néven ismeretes. Kardjukkal karjukból vért csepegtettek egy aranv kupába és a hét törzs vezére ivott belőle. Hat súlyos pontba foglalták össze szövetségük lényegét, melyek közül az első így hangzott: „Ki megszegi bármelyiket, vérével lakoljon“.

De az emberiségnek, népeknek, fajoknak, vallásoknak tagjai, követői sokféle szövetséget kötöttek és kötnek ma is. Egyes emberek, családok, országok, katonai tömbök, s ki tudja hányféle formája ismerős, hányféle pontba, szabályba, törvénybe sűrítették bele a szövetség alapját és pontjait. Ez a mai nap is szövetségkötés a nyáj és a pásztor, a lelkész és a gyülekezet között.

Részemről ez a szövetségkötés három szóra épül, melynek a sorrendje is fontos.

Az első szó, melvre ráépíteni akarom részemről a szövetségkötésemet így hangzik: *közöttetek* — szeretnék élni, alkotni és szolgálni, míg élnem engedi az Úr. Eddig is az egy Istent, unitárius egyházamat és népemet szolgáltam, ezután szülőfalum népét szeretném szolgálni. Azt a népet, melvet ebben a században: Sándor Géza lelkész 17 évig, Pál Dénes lelkész egy negyedszázadon át, Gellérd Imre lelkész-mesterem 12 évig és Péter József közvetlen elődöm, szomszédom 28 éven át szolgáltak, tanítottak, neveltek, pásztoroltak. Én is közöttetek szeretnék lenni, élni és szolgálni.

A második szó: *értetek*, nem magamért, nem egyéni célok, vágyak, álmok, önző egyéni érdekek, hanem jöttem ezzel a magasztos céllal, hogy értetek, kicsikért, nagyokért, népemért, szülőfalumért.

A harmadik szó: *veletek* — szeretnék imádkozni és dolgozni; veletek szeretnék mosolyogni és sírni; veletek szeretnék egy kenyéren lenni, egy forrás vizéből szomjat oltani; veletek szeretnék egy keresz'tet hordani és egy sorsot állni.

Közöttetek, értetek, veletek! Ez annyit jelent egy szóba fog'alva, hogy *együtt!*

Ha ennek a négy szónak kezdőbetűit összeolvassuk, egy új, találó, időszerű, lényegét kifejező új szót kapunk: *kéve*. A földműves ember munkájának drága gyümölcse, ami kenyeret, életet jelent. A szálakból akkor lesz kéve, ha össze van kötve. Addig nem az. A Bibliából választott vers harmadik szava éppen ezt akarja kifejezni „... *kötök*“.

Nem kényszerrel, nem erőszakkal, hanem *szeretettel*. „... új szövetséget kötök“, — egyes szám és kijelentő mód. Fogalmazzuk többes számban és felszólító módban: *kössünk új szövetséget!* Közös sorsunk, a szeretet szálaival összekötve, kötött kéve maradjon! Amen.

NYITRAI MOZES

DANIEL MÉRLEGEN

Minden ember egész életében ott van az ítélet mérlegén.

Isten és a közvélemény szüntelenül mér minket. Ítéletet alkot rólunk. Szellemi, erkölcsi ítéletet gyakorol felettünk. Miképpen kell élnünk, hogy hijjával ne találtassunk? Dániel próféta könyve arra tanít, hogy fő érték-mérőnk a hűség: hithűség, nemzeti hűség, szabadsághoz való hűség, múltunk iránti hűség, eszményeink, őseinktől nyert kultúránkhoz, szokásainkhoz, hagyományainkhoz való hűség, önazonosságunkhoz, identitásunkhoz való hűség.

Dániel kb. 15 éves volt, amikor a 70 éves babiloni fogság ideje alatt a babiloni király udvarába került, sok más fiatallal együtt, bizonyára megfelelő mérlegelés következtében. A király udvari embereket akart nevelni, testi és szellemi kiválóságuk alapján, akik majd hűséggel szolgáljanak neki, amolyan udvaronc hűséggel, kutyahűséggel. Dániel azonban három barátjával — Sidrák, Misák és Abednego — felfogadta, hogy hűséges lesz, csak nem a rabtartókhoz, hanem az egy igaz Istenhez, hűséges a rabsorsra hurcolt népéhez, vallása szent hagyományaihoz s a szabadság eszméjéhez. Amikor hosszú út után megérkeztek a királyi palotába, terített asztallal várták őket. Nagyobb része mohón es tt neki a finom ételeknek, de ők négyen nem ettek addig, míg nem kész tettek nekik olyan ételt, mint amilyent édesanyjuk otthon szokott készíteni. Este pedig, míg a többiek alig várták, hogy lefeküdjenek a hosszú út fáradalma után, ők kinyitották a Jeruzsálem felé néző ablakot és sokáig ott álltak csendben imádkozva. Ezt tették mindennap reggel, délben és este. Semmiféle fenyegetés nem tudta őket megtörni, semmiféle megkínztatás, súlyos próbatétel nem változtatta meg elhatározásukat és cselekedetüket. Tüzeskemence, éhes oroszlánok barlangja sem vehette rá